

СИН УЧИТЕЛЬКИ

Я збираюся на ковзанку.

Взуваю старі, напхані соломною мамині черевики на високих закаблуках, дістаю дерев'яний ковзан, підкований товстою дротинкою, і простую городами до ставка, що виблискує під зимовим сонцем велетенським дзеркалом.

Чистий лід стугонить піді мною, ковзан, як живий, виривається з-під ноги, а я заповзято стрибаю, щосили відштовхуючись лівою ногою і вимахуючи руками, щоб зберегти рівновагу.

Поступово лід усівають дітлахи: на ковзанах і grindжолятах, у свитках з довгими, на виріст, рукавами і в маминих хустках, зав'язаних міцно попід пахвами. Підстрибують, ковзаються, штовхають санки, падають, підшморгують червоними носами, сяють освітленими нехитрою дитячою втіхою оченятами.

Посеред ставка, тримаючись окремим гуртком, ковзаються чотири хлопці — багацькі синки. Всі вони в справних чумарках, у чоботях не з батькової чи братової ноги і на ковзанах, змайстрованих сільським ковалем, — з тонкими, високо загнутими шинами, що так і врізаються в лід. Ось вони дружно розбігаються і по черзі обганяють усіх ковзанярів, в тому числі й мене.

Гордість моя вражена. Я починаю щосили відштовхуватись од льоду, намагаючись їхати вривень з багацькими синками...

Захекані, ми зупиняємось аж у кінці ставка.

— А ти нічого їхав! — зверхньо кидає найстарший із них, Василь, дивлячись на мене сірими банькуватими очима.

Важко переводячи подих, я лише киваю головою.

— То ми тихо їхали! — заперечує інший.

— Все одно нагнав би! — не здаюся я.

Василь раптом відгортає полу чумарки, дістає величезний білий пиріжок і підносить до рота. Лице його відразу стає непривітне й похмуре, наче він боїться, що хтось може поласуватися на той пиріжок.

Друзі відразу ж обступають його, жадібно заглядають до рота.

— Дай мені!.. Дай!.. — починають канючити вони, і Василь, неохоче відламуючи по маленькому шматочку, роздає товаришам. Ті миттю ковтають і знову чіпляються до Василя, а він прожогом запихається пиріжком, мало не давлячись, ковтає великими шматками.

Наближаюсь до гурту. Страх як хочеться покуштувати того пшеничного пиріжка, і я починаю ковзати навколо них, наче прив'язаний до Василя невидимим мотузком. І чим менше лишається пирога, тим коротшим — мотузок.

Спокуса стає над мої сили. Повільно під'їжджаю до гурту і, вдаючи з себе якомога байдужішого, несміливо простягаю Руку:

— І мені дай...

Василь перестає жувати. Дивиться на мене так, наче я сказав щось неймовірне. Врешті тикає в мене пальцем, глузливо кричить:

— Дивіться, він просить! Син учительки, а просить!

— Ге, просить! — дружно підхоплює компанія. — Син учительки, а просить!..

Повільно, щоб не дізналися, як мені стало образливо, соромно й боляче, від'їжджаю од них. Не плачу, хоч мені дуже хочеться плакати, лише палають щоки та міцно стискаються кулаки. А вслід несеться, лунає на весь ставок, штовхає в спину:

— Син учительки!.. Ге—е!.. Син учительки!.. Ге—е!.. Ге—е!..